

F. t. l. om investeringsfonds.

nøjagtig som den ældre, men af en anden konstruktion, således at der ved anskaffelsen er tale om en forbedring eller rationalisering.

Ud fra de anførte betragtninger er der i afskrivningsudvalget enighed om, at en eventuel investeringsfondsordning bør omfatte henlæggelser til anskaffelse af driftsmidler, uden hensyn til, om der er tale om erstatningsanskaffelser eller om anskaffelser til brug ved udvidelse eller modernisering af en virksomhed.

En almindelig adgang til skattefrit at henlægge en del af overskuddet til investeringsfonds vil desuden bidrage til samfundsmæssigt bedre investeringer indenfor erhvervslivet.

Såvel efter de gældende regler som efter forslaget til lov om skattefrie afskrivninger m. v. vil en forholdsvis betydelig del af udgifterne til anskaffelse af maskiner, skibe og bygninger kunne afskrives i de første år efter anskaffelsen. Dette forhold kan i forbindelse med de forholdsvis høje procenter, der ofte anvendes ved beskatning af den „øverste“ del af indkomsten, tilskynde til ud fra rent skattemæssige overvejelser at foretage investeringer, som man ud fra almindelige økonomiske og forretningsmæssige synspunkter ville udsætte til et senere regnskabsår. En adgang til skattefrit at opspare en del af indkomsten med henblik på senere investering vil utvivlsomt bevirke, at den nævnte tilskyndelse til at fremskynde nyanskaffelser af rent skattemæssige hensyn formindskes, og derigennem bidrage til, at erhvervslivets investeringer fortrinvis foretages på de områder, hvor det forretningsmæssige og samfundsmæssige udbytte er størst.

Fra det forslag til lov om investeringsfonds, der blev fremsat den 12. marts 1955, adskiller det foreliggende lovforslag sig navnlig i følgende henseender:

1) Maksimum for den årlige henlæggelse foreslås sat til 15 pct. af overskuddet af erhvervsvirksomheden. Efter det tidligere forslag var maksimumprocenten 10.

2) Minimum for den årlige henlæggelse foreslås sat til 500 kr. mod 2 000 kr. efter det tidligere forslag.

3) For skattepligtige, der fører fyldestgørende regnskab, skal kun halvdelen af henlæggelsen båndlægges. Efter det tidligere forslag skulle båndlægelsen altid omfatte et beløb lig henlæggelsen.

4) Det tidsrum, der skal hengå, før den skattepligtige kan benytte henlæggelsen, er forkortet noget i forhold til det tidligere forslag. Efter dette skulle investeringsfondshenlæggelser tidligst kunne tages i brug, når der var forløbet 2 år efter

udløbet af det indkomstår, for hvilket henlæggelsen har fundet sted. Efter det foreliggende forslag skal henlæggelsen kunne benyttes, når der er forløbet ét år fra deponeringen i anledning af en foretagen henlæggelse. Sådant deponering skal efter forslaget normalt ske efter henlæggelsesårets udløb, men inden udløbet af fristen for indgivelse af selvangivelse vedrørende henlæggelsesåret.

5) De regler, som det tidligere forslag indeholdt om indkomstbeskatning af avance ved salg af aktiver, der forlods er nedskrevet med investeringsfondshenlæggelser, er ikke gentaget i nærværende lovforslag.

6) Medens forslaget fra 1955 kun skulle gælde for ét år, er nærværende forslag ikke tidsbegrænset.

Om motiveringen for de på ovennævnte punkter foretagne ændringer bemærkes følgende:

ad 1. *Forhøjelsen af den maksimale årlige henlæggelsesprocent.*

Under afskrivningsudvalgets forhandlinger har man fra erhvervenes side som almindelig regel ønsket maksimum for de årlige henlæggelser til investeringsfonds fastsat til 20 pct. af den pågældende virksomheds overskud, forøget med fratrukne renter og formindsket med rente- og udbytteindtægter. Under hensyn til det forskellige behov for anskaffelse af faste driftsmidler for de forskellige arter af virksomheder og også inden for virksomheder af samme art har erhvervene derhos fremført, at det ville være ønskeligt, om der blev åbnet mulighed for ved særlig dispensation at foretage henlæggelser udover det anførte maksimum. Adgang til dispensation skulle navnlig gælde tilfælde, hvor en virksomhed må påregne at skulle forny fuldt afskrevne anlæg inden for de nærmeste 5 år, og hvor de på sådanne anlæg hidtil foretagne afskrivninger udgør mindre end 50 pct. af fornyelsesudgifterne, samt tilfælde, hvor ejere af landbrugsjendomme må påregne inden for de nærmeste 5 år at skulle forny landbrugsbygninger, der er ældre end f. eks. 40 år. Det er foreslået, at der i sådanne tilfælde skulle kunne tillades henlagt indtil 50 pct. af overskuddet.

Overfor erhvervenes ønsker om adgang til efter dispensation at foretage henlæggelser udover det som hovedregel fastsatte maksimum er det af administrationens repræsentanter i udvalget og af repræsentanten for Arbejderbevægelsens erhvervsråd udtalt, at man under hensyn til, at der her er tale om et nyt institut, der falder helt uden for de almindelige principper for den skattemæssige indkomstopgørelse, og hvis virkninger man ikke på forhånd kan overse, efter deres opfattelse bør blive stående ved en fast procent af overskuddet uden